

‘Sleduješ mou stezku i místo, kde ležím, všechny moje cesty jsou ti známy.’

Žalm 139,3.

LEDEN 2018

CASD Valašské Meziříčí

Úkoly

- 6.1. – Nebezpečí materializmu
- 13.1. – Vidím, chci, vezmu si
- 20.1. – Bůh nebo mamon?
- 27.1. – Opustit cestu svévolníků

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel sobotní školy	Kázání	Sobotní škola mládeže
6.1.	Novoroční bohoslužba - Vsetín		
13.1.	Petr Kimler	P.Kostečka	Iva Burešová
20.1.	Pavel Pimek	Roman Vičánek	Petr Chára
27.1.	A. Petrovičová	Jaroslav Šlosárek	Zdena Pimková

Blahopřání k narozeninám

- 1.1. - Milada Zbranková
- 9.1. – Petr Chára
- 13.1. – Ladislav Smílek

ADRA Klub zdraví informuje

- 11.1. - Povánoční detox aneb Jak odlehčit organismu a připravit se na jarní očistu, beseda Ivany Chmelařové
- 25.1. - Aljaška – výlet do divočiny, beseda Martiny Čubkové

Zbožnost na každý den

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: 2 Promluv k synům Izraele a řekni jim: Toto jsou Hospodinovy svátky, které budete svolávat, svatá shromáždění — to jsou mé svátky: 3 Šest dní se bude vykonávat práce a sedmého dne je nejsvětější sobota, svaté shromáždění. Nebudete dělat žádnou práci, je to Hospodinova sobota ve všech vašich sídlech.

Leviticus 23,1–3 (ČSP)

Nový rok je tu, vánoční svátky za námi. Mé poselství k Novému roku uslyšíte v kázání. Na stránkách sborového zpravodaje se ještě ohlédnu za vánočními svátky. Bez ohledu na to, že vztah k tomuto svátku v naší církvi je spíše vlažný, společenským fenoménem beze sporu jsou. Dnes je to ještě posíleno tím, jak jsou vánoce propojeny s konzumem. Prodejci generují většinu zisku v souvislosti s vánoce. Proto tak masivně investují do reklamy, a vánoce skutečně nelze přehlédnout.

Přes mohutnou mediální masáž lidé stále mají od vánoc i jiná očekávání než jen ta ryze konzumní. Chtějí si odpočinout. Přejí si klid a mír a hlavně to zdraví, na to nemohou zapomenout. Aspoň na pár dní chtějí mít lidé pokoj od problémů v práci a ve vlastní rodině. Buďme na sebe hodní. To není jen přání ze slavného českého filmu Homolka a tobolka, ale všeobecná touha nás všech. Je to krásné přání, ale zároveň je v něm i čertovo kopýtko. Co když to nevyjde? Co když se rodina pohádá zrovna na Štědrý den? A co když se rodina vůbec nepotká? A tak bývá na konci roku hodně lidí smutných a našťvaných. Není však pravdou, že v tomto čase bývá nejvíce sebevražd. I když na 1. ledna je sebevražd hodně, přičítá se to bilancování v kombinaci se zvýšenou hladinou alkoholu v krvi.

Kdo tedy nakonec zažívá ke konci roku pokoj? Jsem přesvědčen, že to nejsou ti, kdo se přes rok hádají a stresují a pak si naplánují, že to bude pár dní jinak. Pod tlakem velkých očekávání naopak zažijí frustraci. Klid a mír spíše prožijí lidé, kteří jsou hodní a pokojní celý rok.

Křesťané dnes slaví v zásadě jen dva velké svátky: Vánoce a Velikonoce. To ve starém Izraeli to bylo jiné. Dokážeme je vyjmenovat? Jednak jsou to tři poutní svátky, při kterých lidé cestovali do Jeruzaléma (Dt 16,16: Pesach (Velikonoce) následované sedmi dny svátku nekvašených chlebů Letnice, neboli Svátek týdnů (Šavup) a Svátek stánků (Sukot). Tyto svátky byly spíše radostné, a plné vděčnosti za Boží dary. Ke zbožnosti však patří i pokání a to lidé obzvlášť silně prožívali při těchto svátcích: Svátek trubení, neboli Nový rok (Roš hašana), a Den smíření (Jom Kippur),,

Praktickým důsledkem většího množství židovských svátků je toto: když máte při jednom špatnou náladu a nic zvláštního při něm neprožijete, přijde za pár týdnů další svátek, a bude lépe. Ani tak bohatý kalendář náboženských svátků by však nestačil k neustálé duchovní obnově lidu Božího. Ještě něco by to chtělo.

Chtělo by to sobotu. Může to znít obyčejně, ale tento svátek přicházející každý týden je snad nejdůležitější. Každý týden totiž potřebujeme dobít baterky. Však je sobota v Lv 23,3 nazvána dokonce nejsvětější sobotou. Takové služby nemůže svátek, který přijde jednou za čas, poskytnout.

Princip, který jsme právě objevili, nemusíme omezovat jen na svátky. Základním motorem zbožnosti nejsou mimořádné zážitky, ale obyčejná každodenní zbožnost sestávající z hledání Boží vůle na modlitbě, v Písmu a v postu. To mohu podpořit i vlastní zkušeností. Bylo mi dáno vycestovat do exotických zemí. Byl jsem v tichu Himálají i arabských pouštích. Bylo to hezké, ale nezažil jsem tam nic, co nemohu zažívat doma ve svém pokojíku. Pomocí je mi v tom i sobota, která přichází každý týden, kdy se zvláštním způsobem setkávám s Bohem i s vámi. I kdyby celý uplynulý týden nestál za nic, sobota způsobí, že se to zlepší. Opravdu to funguje. Samozřejmě, toto platí, pokud jsem se o Pána Boha zajímal i mimo sobotu. Pokud ne, pak ani tento výjimečný den situaci nezachrání.

Přeji vám mnoho Božího požehnání v novém roce 2018.

Váš kazatel Pavel

Po nesvatých místech Svaté země

Pokud se jede do Svaté země, pak většinou na svatá místa. Ta však z velké části působí natolik nesvatě, že to tam ani mnohé svaté příliš netáhne. Patrně největším vykřičníkem bude jeruzalémský Chrám hrobu. Ať už stojí nebo nestojí na autentické Golgotě, to, co se na tomto návrší událo, nepřipomíná ani náhodou. Naopak celé Ježíšovo poselství staví na hlavu. To, že se tam při tzv. bohoslužbách potentáti hlavních křesťanských církví často nepohodnou, je víceméně normální. Ale že se už párkrát mezi sebou poprali, hovoří snad za všechno.

Záměr podzimní expedice do Izraele je jasný. Svatým místům se zkusíme vyhýbat jako čert kříži. Jedině tak, alespoň my protestanti, docílíme toho, že se nebudeme nazpátek vracet více či méně otrávení.

Za celým projektem je třeba hledat současného apoštolského arcináčelníka Toma. Ať už se nám to líbí nebo ne, vypracoval se na skvělého evangelikálního pastora. Je nad slunce jasné, že za dobré základy, na kterých dále staví, vděčí našemu sboru. Prožil tu celé dětství a absolvoval všechny ročníky sobotní školy. Teologické mezery si doplnil dálkovým studiem nějakého slovenského, křesťansky zaměřeného vzdělávacího zařízení, kde dosáhl na titul bakaláře.

Onen Tomáš byl už ve Svaté zemi několikrát. Nikdy však s normální cestovkou. Tak trochu na vlastní pěst se tu s ním a jeho Martinou budeme pohybovat i tentokrát. V nejjihnějším izraelském městě Ejlatu si vypůjčíme šestero kombíků a v úctyhodném počtu sedmadvaceti duší si větší část biblických končin objedeme. Máme na to, i s leteckou přepravou, osm dnů a sedm nocí.

Úkolem tohoto článku není mapování celé osmidenní pouti. Dopřejeme si pouze několik málo kratičkových zastávek. Ta první je v Negevské poušti. Tady někde se totiž musel před léty protáhnout Mojžíš se svým putujícím národem. Biblický pojem „země nesličná a pustá“ tu nabízí naprosto zřetelné kontury. Hornatý terén, někde skály, žádná tráva, a sem tam nějaký zakrslý keř. Voda jen velmi, velmi výjimečně. Diví se někdo, že docházelo k revoltám? Vyhnat sem nějaký velmi schopný křesťanský sbor, tak na nějakých čtyřicet roků musíme velice rychle zapomenout. Tipuji maximálně čtyřicet hodin. V případě sboru našeho tak čtyřicet minut. Mojžíšovi a jeho karavaně začínám o mnoho víc rozumět.

Kaňon En Gedi nad Mrtvým mořem vynechá jen málokdo. Není obvyklé, aby v rozpálené horské poušti hučely vodopády. Toto místo vzpomíná i první kapitola Písne písní. Má se za to, že právě tady se ukrýval i

David, když prchal před rozlíceným Saulem. Na domorodcích, Židech i Palestincích je vidět, jak je jim ten zázrak, jemuž se říká voda, vzácný. Když narazím v Písmu na studnu, pramen nebo dokonce na potok, vzpomenu si na En Gedi. U nás běžná tekutina bez vůně a zápachu má v biblických oblastech jiný, naprosto odlišný rozměr.

Svatá země však zdaleka nejsou jenom pouště. Taková Galilea je na jaře přímo úchvatná. Na severozápadním břehu zdejšího Genezaretského jezera stávalo Kafarnaum. Právě tady nazaretský Mistr povolal své první učedníky. Tady uzdravil Petrovu tchýni a v místní synagoze vyhnal nečistého ducha. Značná část této kamenné budovy dodnes stojí.

Nedaleká vodní hladina připomíná zázračný lov ryb, chůzi po vodě, utišení bouře. Oblé návrší nad někdejší městem mohlo být místem, odkud třicetiletý Ježíš pronesl své slavné horské kázání. Z Kafarna, jak tvrdí evangelisté, odcházel časné zrána nebo už v noci na blížká pustá místa, aby rozmlouval s Nejvyšším. Ten kraj, který je přímo nabitý novozákonními událostmi, člověka fascinuje. Vyhlíží přitom naprosto neokázale. Stejně jako vzpomenutý rabí, který odtud pocházel.

Být v Izraeli a minout Jeruzalém dost dobře nejde. Zmíněný Chrám hrobu záměrně vynecháváme. Ale zbytek Starého města určitě stojí za procházku. Na nějakém kilometru čtverečním se tu potkávají Arabi, Židé, křesťané všech možných i nemožných vyznání, narazíte tu na černé i žluté, chudáky i zazobance. Člověka nemůže nenapadnout otázka: Je to tady střed, anebo spíš střet světa? Jiná otázka vás třeba napadne při prolézání Ezechiášovým vodním tunelem. Jak se mohli tehdejší skálotepci pod zemí orientovat, když se při klikatém tesání ze dvou stran nakonec pod zemí potkali? A jak třeba reagovali Ježíšovi posluchači, když jim pod chrámovými zdmi, které byly poskládány z neuvěřitelně velkých kvádrů, tvrdil, že tu nezůstane kámen na kameni? Ty šutry tu dnes leží a mluví hlasitěji než všichni kazatelé dohromady. A co prázdný, ve skále vytesaný hrob? Není úplně jisté, který to byl, ale prázdné jsou všechny. Na dveřích do jednoho z nich je prostý nápis: „Není tady, byl vzkříšen!“ Hlavní město Bible, potažmo světových dějin, patrně neřeklo své poslední slovo. Věřím, že ho bude mít ten, kterého symbolizují holubice zaparkované na Zdi nářků. Dokonce to nemusí zas až tak dlouho trvat.

Pokud někdo řeší hamletovskou otázku, zda jet nebo nejjet, není jednodušší odpovědi. Návštěva průsečíku dějin spásy by měla být pro křesťana, který na to má, povinná. I pro podprůměrně vnímavého, což je můj případ, dá za víc než stovku pobytů na mořském pobřeží. Samozřejmě za předpokladu, že ve Svaté zemi vynechá kostely a jiná svatá poutní místa.

© František Publikán Tomanec, nezávislý (sborový) cestovatel ☺

(P.S.: Pokud by někoho zajímala podrobněji pojatá reportáž s více než čtyřmi stovkami barevných fotografií, stačí si zapnout počítač a pak zamířit na adresu <http://zcesty.blogspot.cz>. V archivu blogu, v prosincové sekci, najde hned čtyři izraelská zastavení.)

LEDEN
Petr Hoff

Kolik asi dnů nám zbývá,
nový den, když přišel zas,
den za dnem se připozdívá,
mluví k srdci známý hlas.

Sníh a mráz teď kolem vládne,
slunce ale nad vším bdí,
Pane náš, jak je to tak snadné,
hřát se v jeho paprscích.

Jak to slunce, prosím, Pane,
vysvitni teď nad námi,
z krásných slov, co dobře známe,
sílu dej pro další dny.

Možná zítra navštíví nás,
zimní vítr severák,
k nám však z nebe promlouvá hlas,
nemusím se větrů bát.

Leden, to je píseň nová,
zemí ať zní v tento čas,
že nás Bůh vždy k sobě schová,
ať je vítr nebo mráz.

Ti, kteří odešli

Konec letošního roku jsem prožila s přítelem ve východních Čechách. Příjemné dny ubíhaly díky pohostinnosti našich úžasných kamarádů a zároveň bratrů a sester velmi rychle a než jsem se nadála, čekala nás cesta zpět mezi naše valašské kopce.

Silnici osvětloval měsíc těsně před úplňkem a spolu s mraky vytvářel na obloze neuvěřitelné scenérie. A protože právě končil první den nového roku, ve všech velkých městech, která jsme míjeli, probíhaly ohňostroje. K nebi vzlétala světýlka všech možných barev a vytvářela přímo fantastní obrazy.

Lidé se pod padajícími hvězdičkami ohňostrojí loučili s uplynulým rokem a vítali rok nový. Ze setmělého auta byly vodopády barev v dálce po obou stranách silnice velmi krásné. Romantická atmosféra této chvíle mně přivedla k zamyšlení, co mi přinesl minulý rok. Kolik nových prožitků, nových přátel, nových zkušeností, kolik požehnání z rukou našeho milého Pána. Zaznamenala jsem samozřejmě i ztráty.

Protože můj život je silně svázán se životem našeho sborečku, dotýkají se mne osobně i události v něm. I zde jsem zaznamenala „příjmy“ a „výdaje“. Co mně trápí nejvíc je, že někteří moji bratři náš sbor opustili. Místa v modlitebně po nich zůstala prázdná. Pokaždé, když stojím za kazatelnou, tyto lidi v lavicích vidím. Chybí mi. Je mi smutno z toho, že už se s nimi v sobotu nevidám. Ale zároveň si musím na svou adresu kriticky říct – co jsem udělala pro to, aby se vrátili zpět? Vlastně nic.

Nedávno jsem dostala nečekaný a velmi krásný dárek od kazatele Petra Harasteje, který mně před 27 lety pokřtil a se kterým jsem se po neskutečně dlouhé době mohla opět setkat. Petr mi poslal dvě útlé knížčky – *Ti, kteří odešli* a *Ti, kteří se vrátili*. Jedná se o příběhy lidí, kteří odešli z nejrůznějších důvodů z naší církve a těch, kteří byli osloveni Duchem svatým a uvěřili. Knihy mapují jejich pocity, problémy, jejich zkušenosti se spolubratry a s Boží milostí. Záměr Petra byl zřejmý – i já jsem ta, která v církvi byla, odešla a zase se vrátila. Prožila jsem obě „knihy“. I já jsem prošla zklamáním, pádem na dno a radostí ze znovunalezení Pána. Osobní zkušenosti mi dávají možnost vcítit se do mých bratrů, kteří v lavicích chybí, a možná trochu „rozhýbat“ i celý sbor, aby pro jejich návrat něco udělal.

Péče o bývalé členy církve je pro mnoho adventistů stejně přitažlivá, jako čištění zubů bengálskému tygru. Je to něco, do čeho se nám nechce. Bratři, kteří odešli, mají pocit, že jim církev ublížila. Odešli kvůli neshodám s druhými. Ze své vlastní zkušenosti vím, jak pomalu ale jistě upadá víra, když člověk opustí společenství. I já jsem kdysi prohlašovala – „Na to, abych věřila, nepotřebuji chodit do sboru. V Boha věřím, Bibli si můžu studovat i sama, o nic nejde.“ Jde. A o moc. Zcela nenápadně začne člověk dělat ústupky, nedotahovat „do konce“ určité zásady, a než se naděje, je z něho osoba, která sice v Boha věří, ale s Bohem nežije.

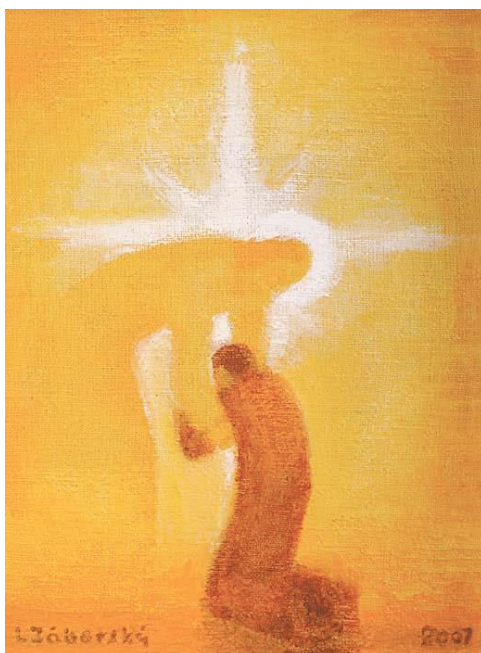
Jak můžeme pomoci bratrům vrátit se zpět do sboru? Možností je řada a záleží na konkrétním sboru a konkrétní situaci. Kde začít? Samozřejmě u Boha.

Měli bychom Ho nejprve poprosit, aby nám ukázal, co jsme zanedbali, kde jsme udělali chybu a požádat o vedení. Jen několik návrhů:

- Nevhodným řešením je posílání dopisů. To může člověka spíše podráždit, než přivést zpět. Telefonický rozhovor má podobný účinek. Nejúčinnější je osobní návštěva.
- Návštěva za účelem pozvání do sboru vzbuzuje touhy přesně opačné. Hlavním účelem by měl být opravdový zájem a snaha o obnovení vztahu.
- Důležité je zjistit, proč bratr/sestra přestal/a chodit do společenství, co ho/ji zranilo.
- Při setkání bychom měli více naslouchat a méně mluvit.
- Měli bychom ukázat, že o daného člověka máme zájem a máme ho rádi.
- Buďme trpěliví s ním i se sebou.
- Nepřipravujme si „moudré rady“. Přišli jsme daného člověka navštívit, abychom zjistili, co potřebuje, a nikoliv proto, abychom mu nabízeli svá řešení založená na našich dojmech.
- Návštěvu kazatele neaktivní člen většinou očekává, ale pokud ho navštíví člen sboru, má to mnohem větší vliv. Nejvhodnějším kandidátem je člověk, který se s bývalým členem dobře zná a je seznámen s jeho životní situací. Bývalí členové většinou touží po obnovení starých vztahů.
- Jen jedna návštěva nestačí. Aby došlo k uzdravení a usmíření, je třeba danou osobu navštívit vícekrát.
- Nesmírně důležitá jsou modlitební setkání, kde bychom měli diskutovat o tom, co lidi vedlo k odchodu ze sboru, jak bychom mohli obnovit vztah a prosit Pána o vedení a pomoc.
- Možná by nebylo od věci věnovat jednu sobotní školu právě problému odchodů z církve.
- Staňme se lepšími přáteli našich neaktivních členů a jejich rodin. Nestarejme se o *počty* obrácených a znovu získaných, ale soustředme se na *obnovu vztahů*.
- Abychom předešli odchodům, snažme se o zlepšení vztahů ve sboru. Malichernosti jako barva koberce v modlitebně či potahů sedadel, úprava sborové zahrady apod. sbor pouze rozdělují a působí neshody členů. Vyvarujme se nevhodného chování, dávejme si pozor na to, co říkáme a jak k druhým přistupujeme.

Do nového roku bych chtěla přát nám všem, abychom si uvědomili, jak jsou pro nás bratři a sestry okolo nás důležití, abychom je měli rádi i přes rozdílnost názorů, abychom našli cestu zpět k těm, kteří už k „nám“ nechodí, neboť i přes tuto skutečnost jsou stále našimi bratry a sestrami v Kristu. Kéž se lavice našeho sboru zaplní a jsme pro ostatní společenstvím, ve kterém se bude každý cítit dobře, bezpečně a bude se do něho rád každou sobotu s radostí vracet.

Iva Burešová

Domov zvaný křesťanský

Slovní spojení Křesťanský domov mi něco připomíná. Obálku starší knížky, z níž na svět blahoslaveným úsměvem zírala krásně učesaná a vzorně upravená americká rodinka. Dovolují si však tvrdit, že podobně vyhlížející rodinu jsem nejen u nás, ale ani v samotné Americe nezahledl. Doma i v rodinách, které jsem znal, vše vyhlíželo poněkud syrověji. A tak jsem dotyčná dvě slova bral jako jakousi fata morgánu, kterou nemá nikdo šanci dohonit. Když se potom toto spojení objevilo v názvu jednoho církevního programu, nevěnoval jsem mu ani tu nejmenší pozornost.

Doba mírně poskočila a do našeho sboru po létech emigrace zavítala známá, naprosto nepřehlédnutelná manželská dvojice. Křesťanský domov se od těch dob začínal skloňovat i na Hřbitovní 1. A to i navzdory tomu, že se mezi meziříčskými ostatky žádná vzorná křesťanská rodinka, která by alespoň náznakem připomínala vzpomínanou americkou malůvku, nevyskytovala. Na scénu tu a tam prosáklo pozvání ke společnému sobotnímu stolu. Nebýval ani zdaleka prázdný. Nabízel jak přebytek stravy tělesné, tak i drobty pokrmů duchovních. Nesešli se k němu jen pečlivě vybraní, ale každý, kdo měl zrovna chuť. Dost často i ti, kteří se běžných dopoledních shromáždění nezúčastňovali. Řecké slovo „agapé“ dostalo konkrétní, zcela srozumitelný smysl.

Časem se hromadné vyvalování za sborovou pecí omrzelo, a tak došlo i na výlety. Až na pár výjimek mířily za Hranice. Především ty Kimlerovy. Pokud se nepletu, občas byly překročeny i hranice státní. Několikrát dokonce přišly na řadu také výjezdy několikadenní. S pochopitelných důvodů se nevybíraly drsnější, kde si člověk musí hrábnout na dno, ale víceméně lehce snesitelné varianty z kategorie papučové turistiky. I při takovýchto akcích se však naskýtá bezpočet šancí, kterak poznat, co v sourozencích, kteří ve sboru zvládnou dvě tři hodinky přetvařování, vlastně vězí. A zároveň je tu i možnost tréninku zcela nezbytného obušování vyčnívajících hran. Nelze zapomenout ani na průnik do oblasti kultury, historie či přírodních krás, na navázání nových přátelství nebo špionáž mířící k okopírování osvědčených způsobů fungování jiných sourozeneckých společenství.

Zcela samostatnou kapitolou je každopodzimní trojanovické Díkůvzdání. Existuje důvodné podezření, že zatím nejmenovaná partnerská dvojka na něm pracuje bezmála celý rok. Jinak by jejich tichá zahrádka nevyprodukovala takové výstavní kousky, jakými bývá

vyzdoben útulný interiér známé dřevěnice. Mám smůlu, že mě v inkriminovanou dobu mé toulavé boty dost často odnesou do odlišných zeměpisných šířek. Někdy, a v případě poslední akce zvláště, to bylo vlastně dobře. Řada nadšených účastníků mi zvěstovala, že bych se tam stejně asi nevešel. Bylo prý narváno k prasknutí.

Pokud to ještě někomu natvrdlému nedocvaklo, pak hlavními viníky výše naznačeného jsou Petrovičovi. Přestože Petrovič pochází od slova Petr, a Petr od slova kámen, tak je za to nekamenujte! Dejte jim šanci! Třeba ještě něčím překvapí. Každopádně už za to, co na poli Křesťanského domova spáchali, si opravdu zaslouží!! Převeliké díkůvzdání!!!

František Publikán Tomanec, nezávislý (sborový)
pozorovatel ☺

Nový rok zahájí adventisté Deseti dny modliteb

Tématem již tradičních novoročních Deseti dnů modliteb, které se uskuteční **od středy 10. do neděle 20. ledna 2018**, je „Náš Velekněz“. Během těchto dnů se budou věřící církve adventistů na celém světě scházet každý den v dohodnutou dobu osobně, po telefonu nebo internetu ke společným modlitbám. Závěrečná sobota 20. ledna může být oslavou všeho, co Bůh vykonal jako odpověď na společné modlitby.

„Doufáme, že tyto podněty pomohou, aby se Deset dnů modliteb stalo mocným zážitkem pro vaši modlitební skupinu či sborovou rodinu,“ si přejí administrátoři Česko-Slovenské unie.

Texty k Deseti dnům modliteb najdete na stránkách církve **casd.cz**.

10 DNŮ MODLITEB

10. až 20. ledna 2018

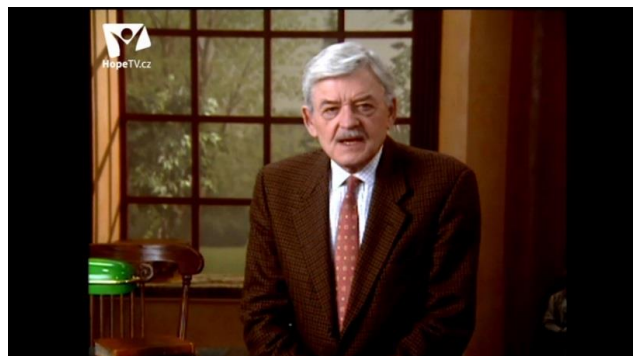
„Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář,
Ježíše, Syna Božího, držíme se toho, co vyznáváme.“

Žd 4,14 (ČSP)

Náš Velekněz

Nový seriál **Sedmý den** zachycuje příběh výkladu jednoho z desatera Božích přikázání týkajícího se dne odpočinku. **První dva** díly jsou venku, tak se nechte inspirovat.

Setkání **ASI** letos proběhlo tradičně v Olomouci. Jako host byl pozván **Daniel Duda**. Podívejte se na záznam.

Nový rok přinese i další téma pro studium biblických úkolů. **Křesťanské správcovství** probere v Bibli pro dnešek s redaktorem Jindrou Černohorským teoložka **Soňa Sílová**.

Jak vypadá misie v Egyptě? **Podívejte** se sami. A **sledujte**, kolik užitečného času se dá trávit s obyvateli malajských vesnic.

Slavní o Bohu

"Věřím v Boha a mohu s celou odpovědností potvrdit, že v celém svém životě jsem nikdy neuznával ateistickou filosofii. Moje náboženství je pokorným chvalozpěvem Nekonečné Duchovní Bytosti vyšší přírody."

Albert Einstein, jeden z největších fyziků všech dob, tvůrce teorie relativity; nositel Nobelovy ceny 1921

"Nikdy jsem nepopíral existenci Boha. Jsem přesvědčen, že vývojovou teorii je možné úplně sladit s vírou v Boha. Je nemožné dokázat a pochopit, že velkolepý a nadevše nádherný vesmír a stejně tak člověk povstali jen náhodou. Toto považuji za hlavní důkaz existence Boha."

Charles Robert Darwin, anglický přírodovědec a biolog

"Dnes k nám příroda mluví podivuhodnou řečí, symfonií zákonitosti a krásy. Když jsem nedávno pozoroval lidské tělo, cítil jsem se, jako bych poslouchal úchvatné kázání. Obnažil jsem hlavu a chtělo se mi zpívat: Haleluja - Chvalme Boha!"

Karl Ernst von Bayer, biolog, zakladatel moderní embryologie

"Veliký je náš Pán a veliká jeho moc a bez konce jeho moudrost, chvalte jej na nebesích, chval jej, slunce, měsíci i hvězdy řečí, která vám je dána, abyste Stvořitele chválili. Chvalte jej, nebeské chóry, chvalte jej všichni, kteří slyšíte tyto harmonie; a také ty, má duše, zpívej, zpívej čest Pánu, pokud ti je to dopřáno. Od něho, skrze něho a k němu jsou všechny věci, co ještě neznáme, i to, co jsme již poznali, jemu buď chvála, čest a sláva od věků navěky."

Johannes Kepler, jeden z nejslavnějších astronomů historie

Retro foto

Křesťanský vtípek

Ty vyhodíš kočky přes palubu a já Ti řeknu, kde jsem našla tu ratolest!